

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Z., a. s.**, Č.B., IČO: X. proti žalovanej: **D.Š. - O.**, B.B., IČO: X., zastúpená JUDr. M.K., advokát, A.B., **o zaplatenie 5 725,47 Eur (172 485,50 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 22 Cb 200/2005, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. júna 2010, č. k. 2 Cob 57/2009-139, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej **o d m i e t a**.
Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 31. októbra 2008, č. k. 22 Cb 200/2005-117 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi istinu 172 485,50 Sk a trovy konania v sume 8 620 Sk.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalobcu sa žalobou doručenou súdu 13. júna 2005 proti žalovanej domáhal zaplatenia žalovanej istiny ako ceny za neoprávnený odber elektriny a náhrady trov konania, pozostávajúcej zo súdneho poplatku. Svoj návrh odôvodnil tým, že na základe protokolu č. X. z 11. septembra 2003 o zistení neoprávneného odberu v odbernom mieste na B. v B., právny predchodca žalobcu v zmysle § 21 Zákona č. 70/1998 Z. z. a § 8 Vyhlášky č. 267/1999 Z. z. vyúčtoval žalovanému za neoprávnený odber elektriny sumu 172 485,50 Sk faktúrou č. X., splatnou 19. októbra 2003. Žalovaný faktúru nezaplatil.

Súd prvého stupňa uviedol, že z vykonaného dokazovania je preukázané, že došlo k zisteniu neoprávneného odberu na odbernom mieste na B. v B., č. OM: X. v zmysle § 21 Zákona č. 70/1998 Z. z. Objektívne zodpovedný za neoprávnený odber je žalovaný. Žalobca v zmysle § 8 Vyhlášky č. 267/1999 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o podmienkach dodávky elektriny a spôsob výpočtu spôsobenej škody dodávateľovi elektriny neoprávneným odberom a aktuálnou cenou podľa „Cenníka“ elektriny za zistené obdobie, vyúčtoval žalovanému faktúrou číslo X. škodu v sume 172 485,50 Sk, splatnú 19. októbra 2003. Žalovaný faktúru v dobe splatnosti nezaplatil. Tvrdenie žalovaného, že nemá prístup k odbernému miestu a že s elektromerom nemanipuloval v predmetnom prípade nie je právne relevantné z dôvodu, že odberateľ má zákonom stanovenú povinnosť a zodpovednosť za stav odberného miesta. S poukazom na zistený skutkový stav a citované ustanovenia právnych predpisov súd prvého stupňa vyhodnotil právny nárok žalobcu za dôvodný a návrhu v plnom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade bola vykonaná právnym predchodcom žalobcu 11. septembra 2003 kontrola elektromera žalovanej, ktorá bola prihlásená ako odberateľka elektrickej energie. Bol spísaný protokol č. X. z 11. septembra 2003, podľa obsahu ktorého na elektromery bola poškodená plomba a bolo zistené aj to, že fáza 1 a fáza 3 nezaznamenávali meranie odberateľa elektrickej energie. Súd prvého stupňa dospel k správne skutkovému aj právne záveru, že za stav elektromera je v zmysle § 14 ods. 6, § 16 ods. 1 zákona č. 70/1998 Z. z. zodpovedný odberateľ, ako aj k záveru, že v zmysle § 21 ods. 1 písm. b) zákona č. 79/1998 Z. z. neoprávneným odberom elektrickej energie je i stav meradla, ktoré nesprávne zaznamenáva odber elektrickej energie. V danom prípade ide o objektívnu zodpovednosť odberateľa za neoprávnený odber a spôsob výpočtu náhrady upravuje § 8 Vyhlášky č. 267/1998 Z. z. Žalobcom vyčíslená škoda bola v súlade s ňou. Obranu žalovanej spočívajúcu v tvrdení, že ona ako nájomca priestorov nemala k predmetnému elektromeru prístup, považoval odvolací súd ako obranu účelovú. Pokiaľ sa na základe nájomnej zmluvy prihlásila ako odberateľka elektrickej energie, bolo v jej záujme si prístup k elektromeru, za stav ktorého bola podľa zákona zodpovedná, zakotviť v nájomnej zmluve alebo zabezpečiť jeho preloženie. Neúmernosť nákladov, ktoré mala vynaložiť, nie je dôvodom, ktorý by ju

ako odberateľa zbavoval zodpovednosti za vadný stav elektromera. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 214 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobcovi však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, v ktorom navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaná svoje dovolanie odôvodnila tým, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f), konanie pred odvolacím súdom a rovnako aj súdom prvého stupňa je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súdny odmietli vykonať žalovanou navrhnuté dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré boli pre vec podstatné. Rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Právny zástupca žalovanej záverom uviedol, že podrobné zdôvodnenie zašle súdu po nahliadnutí do spisu, najneskôr do 14 dní.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovým a právnym základom tak rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj rozsudku odvolacieho súdu a s ich výrokmi súhlasí. Ďalej uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná vo svojom dovolaní uvedené dovolacie dôvody nijakým spôsobom bližšie nevymedzila a nepodložila relevantnými dôkazmi, sa žalobca k dôvodom dovolania uvedeným v dovolaní nemôže bližšie vyjadriť. Podľa žalobcu nie sú dané dôvody dovolania na konanie pred súdom prvého stupňa a aj pred odvolacím súdom nebolo postihnuté vadami, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovanej zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a rovnako nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., a preto prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O. s. p. nie je daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a) až g) O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatie možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených väd.

Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania zakladá tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., konanie pred odvolacím súdom a rovnako aj súdom prvého stupňa je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súdny odmietli vykonať žalovanou navrhnuté dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré boli pre vec podstatné. Rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalovaná uvedené dovolacie dôvody nešpecifikovala a neuviedla, v čom vidí pochybenie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Dovolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil, že by bola postupom odvolacieho súdu žalovanej znemožnená realizácia procesných práv, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd rozhodoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Žalovaná vo svojom dovolaní nekonkretizovala postup odvolacieho súdu, ktorým jej, ako to tvrdí, bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. Odvolací súd vec riadne na pojednávaní 15. júna 2010 prejednal, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovanej a rozhodnutie odôvodnil súlade s ustanovením § 157 O. s. p. a v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti.

Rovnako nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Platí to aj o takom dôkaze, ktorý účastník zo svojho subjektívneho hľadiska považuje za vysoko významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Aj v prípade, že by súd nevykonal taký dôkaz, ktorý by bol podľa účastníka spôsobilý privodiť zvrät v skutkových zisteniach, mohol by mať tento jeho postup za následok neúplne zistenie skutkového stavu (vedúce k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04).

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatoval, že rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, taxatívne uvedenou v § 237 O. s. p.

Správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Z uvedeného teda vyplýva, že posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci prichádza do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. To platí i vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.

Najvyšší súd preto dovolanie žalovanej odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Dovolací súd však žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2011

JUDr. Darina Ličková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcssová